

Simone van der Vlugt

Het laatste offer

Ambo|Anthos
Amsterdam

Proloog

De ontdekking is puur toeval. Hij doet al wekenlang onderzoek in de tempel van Karnak, en hij is ontelbaar vaak langs deze wand gelopen. Als zijn mobiele telefoon niet was afgegaan net toen hij door het vervallen heiligdom in de tempel liep, was hij niet stil blijven staan.

Nu staat hij wel stil, recht tegenover een aantal bas-reliëfs op de oostelijke muur van een binnenkamer in het heiligdom van Chonsoe, en hij haalt zijn mobieltje uit de zak van zijn korte broek.

Het telefoongesprek duurt niet lang, zeker niet als de archeoloog zich langzaam bewust wordt van de plek waarnaar hij staat te kijken. Ogenblikkelijk verliest hij zijn belangstelling voor het gesprek. Hij mompelt een paar afscheidswaarden en drukt op het toetsje om de verbinding te verbreken. Langzaam loopt hij naar de muur en bestudeert de afbeelding die er eeuwen geleden op is aangebracht. Wat zijn aandacht heeft getrokken is de voorstelling van

een sfinx. Op zich niet zo bijzonder, want Egypte is vergeven van de sfinxen, maar dat zijn vooral beeldhouwwerken. Het verbaast hem dat dat hem niet eerder is opgevallen.

Op muren en zuilen komt de sfinx niet zo vaak voor, en als je er een aantreft kun je ervan verzekerd zijn dat hij er met een speciale betekenis op is aangebracht. Een heel speciale betekenis.

De archeoloog stopt zijn mobieltje terug in zijn broekzak en bekijkt de muurschildering aandachtig.

Het eerste paneel toont farao Ramses IV die een beeldje aanbiedt aan godin Ament. De godin heeft een soort sleutel in haar rechterhand, een kruis met een cirkel aan de bovenkant, die ze naar de farao opheft. Vóór hen hurkt een kind; Horus, de zoon van Osiris. Hij houdt zijn rechterhand naar zijn gezicht geheven terwijl zijn wijsvinger naar zijn gesloten lippen wijst – een onmiskenbaar bevel tot zwijgen. Achter hem ligt de sfinx.

De archeoloog kijkt ernaar met stijgende opwinding. Als hij deze schildering aan een egyptoloog zou voorleggen, zou hij zonder twijfel een goed onderbouwde uitleg te horen krijgen waar hij niets tegenin zou kunnen brengen. Er zou hem verteld worden dat de farao offeranden aan Ament aanbood en daarvoor in de plaats speciale gunsten ontving – niets bijzonders. Alleen weet hij, met zijn jarenlange ervaring, dat afbeeldingen waar de sfinx in voorkomt een veel diepere, geheime betekenis hadden in het oude Egypte. Vooral in de heiligste tempels van het land.

Het kruis met de cirkel aan de bovenkant, dat de godin Ament tussen Ramses' ogen houdt, is het ankh-teken, het symbool van het leven. Egyptologen zouden hem uitleggen dat Ament de farao voor zijn trouw beloont met het eeuwige leven. Oppervlakkig gezien klopt dat, maar hij weet dat het teken van de sleutel ook een verwijzing is naar oude, zorgvuldig bewaarde geheimen. Geheimen die bewaard werden door hogepriesters en die slechts bij uitzondering werden prijsgegeven, zelfs aan farao's.

Op deze muurschildering wordt Ramses IV waardig bevonden om inzage te krijgen in die goed bewaarde kennis.

Het kind Horus, met de vinger op zijn gesloten lippen, bevestigt dat vermoeden. De huid van de archeoloog begint te tintelen en de

haartjes op zijn armen gaan rechtop staan. Hij is iets op het spoor, hij voelt het, hij wéét het.

Zijn ogen glijden over het paneel en blijven rusten op de afbeelding van de sfinx, die vlak achter het kind Horus ligt.

De sfinx, het bekendste symbool van Egypte. Iedereen kent het onbewogen stenen beeld met de nietsziende ogen dat voor de piramiden van Gizeh ligt, en bij iedereen roept die aanblik vragen op. Wie hebben destijds die reusachtige leeuw uitgehouwen; een steenklomp van in totaal drieënzeventig meter lang en twintig meter hoog, waarvan alleen de voorpoten zich al vijftien meter uitstrekken? Wanneer hebben ze dat gedaan, en vooral: hóé?

In de archeologische wereld zijn tal van theorieën geboren en weer verworpen. Al eeuwen probeert men het geheim van de sfinx te ontrafelen. Hij heeft zich moeten laten welgevalen dat er in hem werd gehakt en geboord. De modernste apparaten hebben hem gescand, maar zelfs onderzoek waarbij gebruik werd gemaakt van infraroodstraling heeft geen onderaardse gewelven of verborgen tunnels aan het licht gebracht.

En de sfinx ligt daar maar, roerloos en onbewogen, als een wachtpost voor de piramiden die zich in de eindeloze zandvlakte verheffen. Waarschijnlijk is dat ook precies zijn functie, peinst de archeoloog; hij bewaakt de piramide van Cheops. Met gestrekte poten ligt hij ervoor, zijn stenen ogen strak op de steeds maar uitdijende stad Caïro gericht alsof hij niets aan zijn aandacht wil laten ontsnappen.

Overal in Egypte zijn sfinxbeelden aangetroffen die als wachtposten uitgestrekt voor de ingang van tempels liggen. Zelfs de sleutels van die tempels zijn in de vorm van een leeuw gegoten.

De sfinx is de bewaarder van eeuwenoude geheime kennis. Wie het mysterie wil doorgronden, moet hem eerst passeren. En nu treft de archeoloog hem hier aan, op deze merkwaardige schildering in de tempel van Karnak, niet ver van het heiligste der heiligen.

Hij heeft te veel geheime deuren, openingen en luiken geopend die naar graven en crypten leiden om niet te weten dat ook hier ergens een verborgen toegang moet zijn. De oude Egyptenaren waren zeer bedreven in het aanbrengen ervan.

Hij kijkt in de richting waarnaar de godin Ament kijkt, op zoek naar een aanwijzing; hij kruipt op zijn knieën over de grond, veegt het zand langs de muur opzij, klopt op de grond en op de wand in de hoop een holle ruimte te vinden. Uiteindelijk staat hij ontmoedigd op en slaat het stof van zijn kleren.

Zijn ogen glijden over de afbeelding. Hij steekt zijn hand uit, zoals Ament doet, en drukt op het punt tussen de ogen van de farao. Er gebeurt niets.

Hij drukt wat harder. Nog steeds gebeurt er niets. Hij heeft geen idee waar hij op wacht en waarom. Er is niets te zien aan de schildering, geen oneffenheid ontsiert het gladde paneel en geen bobbeltje verraad de aanwezigheid van een verborgen knop.

Hij weet hoe lang er gezocht is naar de ingang van de piramide van Cheops en dat, nadat men zich eindelijk een weg naar binnen had gebaand, een goed gecamoufleerde deur diep binnen de steenmassa hun de weg versperde. De toegang bestond uit een beweegbaar stenen blok dat niet te onderscheiden was van de andere steenblokken. De deur kon slechts geopend worden door een harde duw, waardoor hij op zijn lengteas ronddraaide om een spil. De bezoeker kroop snel naar binnen en de draaiende deur sloeg achter hem op zijn spil terug en sloot de ingang weer af. De terugweg ging op dezelfde manier.

De archeoloog kijkt nadenkend naar het massief stenen paneel met de schildering. Hij haalt diep adem en werpt zich dan tegen de wand aan, zich niet bekommerend om de kneuzingen die hij hoogstwaarschijnlijk zal oplopen. Al hield hij er in zijn achterhoofd stiekem rekening mee, het komt toch als een verrassing als het paneel meegeeft. Na een stroef begin draait het blok met veel geknars en geschuif open en onthult een nauwe doorgang.

De archeoloog veegt het zweet van zijn gezicht en kijkt sprakeeloos naar het donkere gat. Zijn hart gaat als een razende tekeer en hij transpireert over zijn hele lichaam.

Hij moet snel zijn spullen halen, een zaklamp, een rol touw, zijn notitieboek! En eigenlijk moet hij zijn collega's waarschuwen. Regel nummer één is dat niemand zonder assistentie een vindplaats betreedt. Het kan gevaarlijk zijn; je weet nooit wat je aantreft. Wel,

dat is een risico dat hij graag loopt, hij wil deze ontdekking nog even voor zichzelf houden.

De stenen toegangsdeur draait intussen langzaam weer dicht. De archeoloog kijkt naar de muurschildering, die zich in niets onderscheidt van de andere panelen. Hij schudt verbijsterd zijn hoofd en krijgt dan haast. Snel draait hij zich om en rent de tempel van Chonsoe uit. Het heiligdom is betrekkelijk klein in vergelijking met het uitgestrekte terrein van de tempel van Karnak, binnen welks muren het ligt.

De archeoloog haast zich naar buiten en knippert tegen het felle licht van de middagzon. Hij struikelt meermalen over losse stenen en vormloze brokstukken van wat ooit beelden zijn geweest, en dan houdt hij opeens zijn pas in. Rustig aan. Als hij zo het kamp binnen komt rennen, heeft iedereen meteen door dat er iets aan de hand is.

Hij dwingt zichzelf te blijven staan tot hij zijn ademhaling onder controle heeft en zijn gezicht niet meer zo verhit aanvoelt. Langzaam loopt hij langs de tempel van Amon, die het grootste deel van het tempelcomplex inneemt. Tempels binnen tempels, binnenhoven, zuilenhallen; Karnak is met recht een doolhof te noemen. Hij kent het echter vanbuiten en hij loopt zonder aarzeling naar het openluchtmuseum, zoals het braakliggend stuk land achter de tempel wordt genoemd. Verspreid over het terrein liggen nog enkele losse heiligdommen, en her en der verrijzen kolossale beelden en obeliskken. Daartussen vormen rotsblokken en zandhopen, braamstruiken en bomen een niemandsland waarin nog veel te ontdekken valt.

Te midden van dat niemandsland is het kamp opgeslagen: drie blikkerende aluminium campers waar douches, toiletten en een keuken in ondergebracht zijn. Achter de campers staat een kring van tenten; de slaappleatsen van de officiële expeditieleden en de archeologiestudenten. In het midden staat de grote tent die dienst doet als hoofdkwartier.

Het is midden op de dag en het kamp ligt te trillen in de middaghitte. De archeoloog gaat zijn tent binnen en negeert de verstikkende atmosfeer die hem daar wacht. Hij grijpt de tas die al jaren voor het Grote Moment klaarstaat, pakt een flesje water uit de koelkast

en gaat weer naar buiten. Met het flesje water aan zijn mond en de tas nonchalant bungelend over één schouder loopt hij met vlugge passen terug naar de schaduw, alsof hij alleen maar wat te drinken wilde halen.

Het is juni en zo heet dat er maar weinig toeristen op het terrein rondwalen. Het tiental bezoekers dat tegen alle adviezen in op het middaguur de tempel bezoekt, houdt zich voornamelijk op in de tempel van Amon. Het heiligdom van Chonsoe, dat enigszins apart van de rest ligt, wordt nooit zo druk bezocht. Toch slentert er net een toerist naar buiten als de archeoloog bij de ingang aankomt. Hij wacht tot de bezoeker verdwenen is en glipt naar binnen. Even later staat hij weer voor de muurschildering. Lichtelijk buiten adem neemt hij de afbeelding van godin Ament en farao Ramses in zich op. Twijfel besluit hem.

Kan hij niet beter iemand meenemen? Als de toegangssteen straks achter hem sluit, zal geen mens hem kunnen vinden. Het is triest, maar als deze ontdekking is wat hij ervan verwacht, is er niemand die hij kan vertrouwen. Er is maar één persoon die in aanmerking komt, en die kan hij altijd nog halen. Eerst gaat hij zelf kijken, dit is zijn ontdekking.

De archeoloog haalt zijn zaklantaarn uit zijn rugzak en merkt dat zijn handen beven.

Zou Howard Carter zich ook zo gevoeld hebben toen hij de toegang tot het graf van Toetanchamon ontdekte? De Britse archeoloog had geen idee waar hij op gestuit was, maar hij wist wel dat het iets groots was. Zeven jaar lang had hij gegraven in de Vallei der Koningen, met niet meer dan een vage aanwijzing dat het graf zich daar moest bevinden. Waar ieder ander het allang opgegeven zou hebben, of zich had laten ontmoedigen door de hoon en de sceptische houding van zijn collega's, bleef Carter in zichzelf geloven en groef hij onverstoort verder. Het resultaat is bekend: in 1922 stuitte Carter ten slotte op het verzegelde graf van de jonge farao Toetanchamon, de meest spraakmakende archeologische opgraving van de vorige eeuw.

Howard Carter is zijn grote voorbeeld. Hij heeft zich altijd diep verbonden gevoeld met de onverstoortbare Brit, die een rotsvast

vertrouwen had in zijn intuïtie. Misschien is dat een eigenschap waar je als archeoloog sowieso over moet beschikken, om niet op te geven waar anderen afhaken, om dwars tegen de gevestigde opinie in je mening te vormen en daar gestalte aan te geven. Het maakt de archeologie tot een eenzaam maar ook uiterst boeiend vak. Hij heeft altijd geloofd dat de beloning op een dag zou komen, dat hij zijn beste jaren niet voor niets in de hete woestijn en op stoffige vlaktes heeft doorgebracht. Hij heeft zijn gezinsleven opgeofferd voor dat ene, grote moment, en hij heeft de minachting van zijn vakbroeders over zich heen laten komen.

En nu is zijn eigen Grote Moment aangebroken. Toen hij vanochtend opstond had hij niet kunnen vermoeden dat dit de dag zou zijn waar hij zijn hele leven naartoe geleefd heeft. Hij weet zeker dat er in die verborgen ruimte iets geweldigs op hem wacht. Een archeologische schat, de sensatie van de eenentwintigste eeuw. Het zal zijn reputatie herstellen, ontzag en respect afdwingen bij zijn collega's en hem eeuwige roem bezorgen. Hij zal eindelijk dat ene boek schrijven over zijn theorieën en alleen de royalty's al zullen hem schatrijk maken. En dan heeft hij het nog niet over de lezingen die hij over de hele wereld zal geven en het vindingspercentage dat hij zal opstrijken.

Maar daar is het hem niet om te doen, dat is het nooit geweest. Alles wat hij ooit heeft gewenst is erkenning voor zijn theorie. Die moest alleen nog bewezen worden.

Hij kan bijna niet wachten om die crypte te betreden en na te gaan of zijn vermoedens kloppen.

De archeoloog hijst de rugzak op zijn rug en werpt zich met al zijn kracht tegen de muur. Hij houdt zijn adem in en voelt zijn hart opgewonden roffelen als de toegangssteen weer knarsend in beweging komt. Een smalle, donkere opening wordt zichtbaar. De archeoloog werpt een vlugge blik over zijn schouder, maar er is niemand te zien. Hij onderdrukt zijn twijfel, die opnieuw de kop opsteekt, en glipt door de opening naar binnen. In de smalle baan licht die door de opening naar binnen valt kan hij traptreden onderscheiden die naar beneden leiden.

De toegangssteen begint terug te draaien en valt enige seconden

later achter hem dicht. De archeoloog houdt zijn adem in. De duisternis komt als een muur op hem af, perst de lucht uit zijn longen, dreigt hem te verpletteren.

Hij haalt diep adem, knipt zijn zaklantaarn aan en richt de lichtbundel op de trap. Met onvaste benen en met een ademhaling die nu en dan stukt van opwinding, daalt hij de eeuwenoude treden af, de duisternis in.

Het schrijven van dit verslag vereist moed en doorzettingsvermogen, zelfs doodsverachting. Met het graven naar geheimen uit het verleden heb ik mezelf in een kwetsbare positie gebracht, en het veiligstellen van de opgegraven artefacten en het noteren van mijn bevindingen kunnen mij het leven kosten. Toch kan ik niet anders. Als archeoloog is mijn verlangen om het verleden te leren kennen sterker dan de behoefte mijn huid te redden. Door de eeuwen heen zijn er altijd vermetele onderzoekers geweest, mensen die vragen stelden, die geen genoegen namen met de platgetreden paden, maar die op zoek gingen naar antwoorden, ook als deze niet correspondeerden met de gangbare denkmodellen.

Mijn bevindingen zullen veel scepsis oproepen, maar dat mag me er niet van weerhouden ze op te schrijven. Te lang is de waarheid verborgen gebleven omdat mensen het niet aandurfden hun ogen te openen voor wat zo duidelijk zichtbaar is.

Al heb ik eigenlijk geen tijd om uitgebreid verslag te doen van mijn ontdekkingen, ik mag niet het risico lopen dat deze opnieuw in vergetelheid raken. De wereld zal niet zonder meer openstaan voor wat ik te vertellen heb, maar misschien is men op een dag, generaties na ons, klaar voor een andere waarheid.

Ik bid dat ik mijn avontuur in veiligheid en goede gezondheid zal kunnen navertellen, maar mocht dit niet het geval zijn, dan laat ik hierbij mijn bevindingen na aan de wereld.

I

Natuurlijk ziet ze hem meteen. Ondanks de drukte trekt hij haar aandacht vanaf het moment dat hij binnenkomt. En druk is het vanavond in Atlantis. Het is een grote kroeg met drie zalen waar je naar livemuziek kunt luisteren en thema-avonden kunt bezoeken. Ook door de week, zoals op deze dinsdagavond.

Birgit komt hier graag, al ligt de gemiddelde leeftijd wat lager dan haar zesentwintig jaar. Misschien viel hij haar daarom wel op; hij moet de dertig al zijn gepasseerd.

Hij is leuk. Heel aantrekkelijk, met dik donkerblond, modern geknipt haar. Lekker kort, wat hem een jongensachtige charme geeft. Maar het opvallendst zijn zijn lichtblauwe ogen die helder afsteken in zijn vrij smalle, gebruinde gezicht.

Opeens ziet Birgit dat hij naar haar kijkt. Haar eerste impuls is om haar blik af te wenden, maar ze besluit anders. Rustig, maar naar ze hoopt met iets uitdagends in haar ogen, beantwoordt ze zijn

blik. Een aantal onrustige hartslagen lang kijken ze elkaar aan, dan glimlacht hij vaag naar haar. Birgit glimlacht even terug en vestigt haar blik op het podium, waar de band Behave is begonnen met zijn optreden.

Ze blijft de man stiekem in de gaten houden, en tot haar plezier betrapt ze hem nu en dan op een blik in haar richting. Hij maakt echter geen aanstalten om naar haar toe te komen.

Birgit gluurt naar hem en vraagt zich af of ze zich zal opstellen als de moderne, assertieve jonge vrouw die weet wat ze wil en ervoor gaat. Maar ze heeft geen idee wat ze tegen hem zou kunnen zeggen. Niemand haalt het in zijn hoofd om aan te komen met: 'Heb je een vuurtje voor me?' of: 'Ken ik jou niet ergens van?' Het is een sport geworden om zo origineel mogelijk uit de hoek te komen zonder te overdrijven. Ze heeft eens meegemaakt dat een man haar vroeg of het zeer deed toen ze uit de hemel kwam vallen, waar ze wel om moest lachen maar wat haar toch iets te overdreven overkwam.

Birgit kan het niet laten om nog een keer zijn kant op te kijken. Hij applaudisseert voor de bandleden van Behave, die het gejuich in ontvangst nemen en het podium verlaten.

Birgit moet concluderen dat hij geen blik meer voor haar overheeft en teleurgesteld besluit ze hem te laten lopen. Hoe geëmancipeerd vrouwen tegenwoordig ook zijn, en hoe algemeen aanvaard het ook is om zelf op een man af te stappen, diep in hun hart willen ze nog steeds graag versierd worden. Zij in ieder geval wel.

Birgit schrikt op als ze een hand op haar schouder voelt. Verrast kijkt ze om, want ze heeft hém niet in beweging zien komen. Een niet onaantrekkelijke jongen staat achter haar, begin twintig. Te jong dus, maar ze wil niet onaardig zijn en knikt voorzichtig als hij zegt dat hij de hele avond al moed aan het verzamelen is om haar iets te vragen.

'Vraag maar, hoor.'

Hij buigt zich naar haar toe, maar in plaats van zijn vraag discreet en op zachte toon te stellen, roept hij luid: 'Zou je me willen pijpen, schoonheid?'

Achter hen klinkt luid gelach. Birgit kijkt de jongen volkomen verbouwereerd aan en in plaats van hem stevig van repliek te dienen, vraagt ze: 'Wát zei je?'

‘OF JE WORST LUST!’ schreeuwt hij haar toe en weer stijgt er een brullend gelach op uit het groepje dat achter hen staat.

Birgit voelt de hitte van gêne over haar gezicht vliegen. Het liefst had ze haar glas bier in zijn grijnzende, triomfantelijke gezicht gooid, maar die wraak ontnemt hij haar door zich met een brede lach om te draaien naar zijn vrienden.

Birgit besluit het kinderachtige stelletje te negeren, al gloeien haar wangen. Uit haar ooghoek ziet ze iemand op het groepje loltrappers aflopen. Hij is het.

Hij gaat recht voor de grappenmaker staan. Ze zijn even lang, maar waar de een nog maar een student is met meer grappen dan ballen, is de ander een gespierde, stoer uitzijnde man. Hij grijpt de jongen bij zijn keel en dwingt hem een stap naar achteren te doen, in Birgits richting. Vervolgens draait hij de jongen met een ruk om, pakt hem bij zijn nek en duwt hem met zijn hoofd naar Birgit toe.

‘Bied je excuses aan, lul,’ bijt hij hem toe. ‘Nu meteen.’

‘Ik, ik...’ protesteert de jongen.

Birgit ziet hem een hulpzoekende blik op zijn vrienden werpen, maar die houden zich opvallend rustig.

‘Ik hoor je niet.’ De man knijpt hem zo hard in zijn nek dat de jongen het uitschreeuwt. Iedereen in het zaaltje kijkt naar hen.

De man duwt het gezicht van de jongen vlak voor dat van Birgit, zodat ze in zijn verbouwereerde, angstige ogen kijkt en hij zijn bieradem vrijelijk in haar gezicht kan blazen. Ze trekt haar hoofd iets terug en ontwijkt zijn ogen.

‘Sorry,’ zegt hij.

‘Wat? Moeten we dat verstaan? Ik wil dat niet alleen de dame je hoort, maar de hele zaal. Opnieuw!’ Hij verstevigt zijn greep om de nek van de jongen. Die trekt een gezicht en gelijk met een kreet van woede stoot hij er een luid ‘sorry!’ uit.

De man gooit hem opzij, zodat de jongen tussen een paar stoelen op de grond valt, en kijkt minachtend op hem neer. Vervolgens komt hij naast Birgit staan en zegt: ‘Hé, ken ik jou niet ergens van?’

Birgit begint te lachen en biedt hem iets te drinken aan.

Ridderlijkheid is nog altijd de beste versiertruc. Het is de meest succesvolle toenaderingspoging die er bestaat, zo oud als de wereld.

Natuurlijk helpt het als de ridder in kwestie er een beetje lekker uitziet.

Terwijl ze naar de bar lopen, maken ze kennis. Hij stelt zich voor met een eenvoudig 'Jef' en Birgit noemt eveneens haar naam.

Nu ze zo dicht naast hem staat, zijn geur tot haar doordringt en ze de donkere stoppels op zijn kin van dichtbij kan bestuderen, voelt ze hoe er een knoopje in haar buik ontstaat.

Ze drinken samen een biertje en besluiten dan om te kijken wat er nog meer te beleven valt in Alkmaar.

Ze lopen een paar kroegen af op de Platte Stenenbrug en het Waagplein, maar al behoorlijk snel wandelen ze richting Birgits huis. Het kan Birgit niet snel genoeg zijn. Ze verliezen evenmin veel tijd als ze haar kleine maar sfeervolle oude huis in de binnenstad bereiken.

Niet eerst een glaasje rode wijn, geen kennismakingsgesprekje op Birgits rode leren bank, geen rustige opbouw. Birgit doet de voordeur dicht en Jef draait haar onmiddellijk naar zich toe en begint haar te zoenen.

Even is ze overrompeld, maar ze onderdrukt de impuls om te protesteren. Kom nou Birgit, dit is precies wat je wilt, houdt ze zichzelf voor. Ga nou niet de preutse maagd uithangen.

Het is al een hele tijd geleden dat ze seks heeft gehad en om eerlijk te zijn is ze er hard aan toe. Ze slaat haar armen om zijn nek, zoent hem hartstochtelijk en trekt hem in een achterwaartse beweging verder de gang in, op weg naar de deur van de woonkamer. Met één hand duwt ze de klink naar beneden en ze lopen, onhandig omdat hun monden weigeren zich van elkaar los te maken, achteruit de kamer in. Birgit schopt haar schoenen uit en frummelt aan de knoop van zijn spijkerbroek. Hij trekt de rits van haar rok naar beneden, zodat de lichtblauwe stof langs haar benen glijdt en in een hoopje aan haar voeten belandt. Ze trekt het vrij strakke, zwarte shirt dat hij draagt over zijn hoofd, waarbij ze op haar tenen moet gaan staan en een harde ruk aan het kledingstuk moet geven omdat het vast blijft zitten bij zijn oren. Ze gooit het shirt op de grond en onderdrukt een giecheltje bij de aanblik van zijn haar, dat recht-overeind staat. Hij lacht met haar mee.

Het kost Birgit enige tijd om haar panty af te stropen, maar daar staat tegenover dat Jef zich niet onmiddellijk kan ontdoen van zijn veterschoenen. Hij rukt aan zijn ene schoen terwijl Birgit op één been aan haar panty trekt, en ze vallen lacherig op de bank.

En dan doet hij opeens niets meer. Birgit had verwacht dat hij meteen ter zake zou komen, maar in plaats daarvan leunt hij op zijn elleboog, plaatst zijn hand onder zijn kin en met een aandachtige, bijna onderzoekende blik neemt Jef haar op. Birgit kijkt onzeker terug.

‘Birgit...’ Met zijn vinger volgt hij de contouren van haar gezicht en hij kijkt haar ernstig aan. ‘Je hebt blauwe ogen.’

‘Ja.’ Birgit knikt bevestigend en moet een beetje lachen.

‘Weet je hoe mooi dat staat bij donker haar?’

‘Ja, dat weet ik.’

Hij lacht. ‘Aha, eindelijk een vrouw die toegeeft dat ze in de spiegel kijkt.’ Hij buigt zich over haar heen en kust haar heel zacht op haar lippen. En op haar kin. En in haar hals, steeds verder naar beneden.

Birgit haalt diep adem en laat de lucht langzaam ontsnappen. Haar huid lijkt op te lossen onder zijn aanraking, alsof alles tussen hen in verdwijnt.

De volgende ochtend worden ze al heel vroeg wakker. Ze glimlachen naar elkaar, zeggen niets, maar beginnen opnieuw te vrijen. Een uurtje later zitten ze na een lauwe douche tegenover elkaar aan de ontbijttafel. De broodrooster staat op tafel, Birgit heeft een pot thee gezet, eieren gekookt en ze praten over onbelangrijke zaken.

Birgit voelt zich opeens niet helemaal op haar gemak. Misschien omdat Jef een nogal afwezige indruk maakt, alsof er van alles in zijn hoofd omgaat. Als hij voor de derde keer zout over zijn ei strooit, pakt Birgit het zoutvatje van hem af en zegt: 'Dat is niet goed voor je bloeddruk.'

Niet-begrijpend kijkt hij haar aan.

'Drie keer zout op je ei, dat is niet goed voor je bloeddruk.'

Hij glimlacht en schudt zijn hoofd, als een verwarde professor die terugkeert naar de werkelijkheid. 'Ik geloof dat ik wel genoeg

gegeten heb.’ Hij schuift zijn bord van zich af en legt zijn mes en vork erop.

‘Nu al?’ Birgit bebotert haar derde snee toast en smeert er een dikke laag aardbeienjam op.

‘Ik ben niet zo’n grote eter. Eigenlijk heb ik wel zin in koffie. Heb je koffie?’

‘Nee, maar je kunt het zetten.’ Birgit knikt in de richting van de keuken en neemt een hap van haar toast. Een grote, chemisch uitziende aardbei valt op haar ochtendjas en veroorzaakt een vlek als een bloedspat.

Jef loopt naar de keuken en Birgit hoort hem enige tijd rommel. Als het koffiezetapparaat begint te lopen, is het duidelijk dat de operatie geslaagd is. Even later komt hij de woonkamer in met een grote beker in zijn hand.

Terwijl hij koffie drinkt, loopt Jef naar het raam van de woonkamer en kijkt de straat in. Birgit schenkt nog een kop thee in en smeert op haar gemak haar toast. Intussen bestudeert ze Jef, die met zijn rug naar haar toe staat. Hij is wel sexy, en zijn rug is lang, met brede schouders. Ze voelt weer een merkwaardig kriebeltje in haar buik. Op dat moment draait Jef zich om en ontmoeten hun ogen elkaar. Hij neemt een slok koffie en glimlacht breed. Birgit glimlacht terug.

Het zit goed. Afgelopen nacht was geen vergissing. Birgit voelt dat dit een vervolg zal krijgen, en Jefs woorden bevestigen dat vermoeden.

‘En nu?’ zegt hij. ‘Wat gaan we nu doen?’

Birgit neemt nog een krakende hap van haar toast en haalt haar schouders op. ‘Het is woensdag; ik moet naar mijn werk.’

Jef trekt een spijtig gezicht. ‘Daar was ik al bang voor.’

Birgit voelt haar hart fladderen. ‘Wat had je dan in gedachten?’

‘Niets speciaals, maar het leek me leuk om de dag samen door te brengen.’

Het laatste restje van haar reserves smelt.

‘Morgen heb ik een dag vrij. Ik zou vandaag ook vrij kunnen nemen...’ oppert ze.

Jef trekt een wenkbrauw op en kijkt naar de telefoon, die op tafel

staat. Birgit legt het stuk toast op haar bord, pakt de telefoon en belt haar werk. Het blijkt geen enkel probleem te zijn om een extra vrije dag te nemen.

‘Geweldig.’ Jef knikt tevreden. ‘Heb je altijd in Alkmaar gewoond?’

Birgit stopt het laatste stukje toast in haar mond en schudt haar hoofd. ‘Nee, ik ben hier komen wonen met Michiel, mijn ex. Ik heb hem leren kennen tijdens mijn studie en toen we beiden afgestudeerd waren, gingen we samenwonen. Michiel kwam uit Alkmaar en wilde graag terug.’

‘En jij? Waar kom jij vandaan?’

‘Uit Zoetermeer. Ik had er niet zoveel behoefte aan om terug te gaan, dus...’

‘Maar die relatie ging uit,’ stelt Jef vast.

Birgit knikt. ‘Na twee jaar. We hebben een tijd in Alkmaar-Noord gewoond, in de Daalmeer, maar dat huis was te groot om er in m’n eentje te blijven wonen. Voor Michiel ook. Hij woont nu met zijn nieuwe vriendin in Heerhugowaard. Ik kreeg rond die tijd een erfenis en daarmee heb ik dit huis gekocht.’

Jef maakt zich los van de vensterbank en loopt door de woonkamer. Bij de oude grenen kast, die Birgit heeft geërfd van haar grootmoeder, blijft hij staan en kijkt door de glazen ruitjes naar de foto’s die in zilveren lijstjes uitgestald staan. Eén foto springt eruit, door zijn formaat, de sierlijke lijst en de stralende lach van het meisje dat erop staat. Jef opent het deurtje van de kast en bekijkt de foto zonder hem aan te raken. ‘Ben jij dat?’

‘Nee.’

‘Nee?’ Jef kijkt verrast over zijn schouder. ‘Dan is het familie van je, want ze lijkt sprekend op jou.’

‘Het is mijn zus.’

‘Aha, je hebt een zus. Alleen een zus?’

Birgit knikt.

‘Ik heb het nooit leuk gevonden dat ik geen broer of zus had.’ Jef haalt de foto uit de kast en bestudeert hem nauwgezet. ‘Je lijkt écht sprekend op haar. Knappe meid...’ Hij knipoogt naar Birgit en zet de foto terug. ‘Hoe heet ze?’

‘Selma.’

Jef draait zich naar haar toe en kijkt haar onderzoekend aan. ‘Familieruzie?’

‘Nee, we hebben niet zoveel contact. Vertel jij nu maar iets over jezelf. Wat doe je eigenlijk?’

Hij lacht. ‘Ik schrijf reisverslagen voor tijdschriften. Ik heb ook een paar reisboeken op mijn naam staan.’

Birgit gaat met een ruk rechtop zitten. ‘Echt waar? Wat leuk! Waar ben je allemaal geweest?’

‘Overal.’

Birgit kijkt naar zijn gebruinde huid, de fijne lijntjes om zijn ogen van het knijpen tegen het zonlicht, en is onmiddellijk schreeuwend jaloers. Hier zit iemand die het soort leven heeft dat ze graag zelf had willen leiden. Iemand die van zijn hobby zijn werk heeft gemaakt, die ergens voor gáát, die geen genoeg heeft genomen met een kantoorbaan van negen tot vijf.

‘Dat lijkt mij nou echt geweldig,’ zegt ze met een zucht. ‘Veel beter dan wat ik doe.’

‘En dat is?’

Ze aarzelt even. Niet omdat hij het niet mag weten, maar omdat het zulk heel ander werk is dan ze altijd voor ogen heeft gehad. ‘Ik werk op een makelaarskantoor, hier in Alkmaar.’

‘Ben jij makelaar?’ Jef kijkt haar verbaasd aan en ze begrijpt waarom. Ze is zesentwintig, maar ze wordt steevast jonger geschat. Er is haar zelfs een keer om haar legitimatiebewijs gevraagd toen ze met een paar vriendinnen uit wilde in een discotheek in Amsterdam.

‘Nee, ik ben zelf geen makelaar,’ zegt Birgit. ‘Ik werk er gewoon. Ik had een baan nodig en dit was het eerste dat op mijn pad kwam. Ik heb Engels gestudeerd, maar toen ik mijn diploma kreeg, wist ik niet precies wat ik met die studie wilde doen. Intussen moest ik wel ergens van leven, dus ik heb zolang die baan op het makelaarskantoor aangenomen.’

Ze praat te veel. Het gaat weer over haar, terwijl ze nog bijna niets van hem weet. Maar diep in haar hart voelt ze zich best gevleid door zijn interesse. Voor hetzelfde geld was hij al opgestapt.

Wat dat betreft heeft ze zoveel verschillende vriendjes gehad. Haar liefdesleven is niet bepaald het meest stabiele onderdeel van haar bestaan. Als ze alle onenightstands en relaties van een paar weken buiten beschouwing laat, komt ze tot drie relaties die dat woord verdienen. Op haar achttiende ontmoette ze Rogier, die net klaar was met zijn rechtenstudie en een mooie toekomst als advocaat tegemoet ging. Ze leerde hem kennen in de kroeg en het klikte meteen. Maar na een jaar samenwonen kwam Rogier tot de conclusie dat ze toch niet bij elkaar pasten, omdat hij Birgits traumatisch verlopen jeugd een te zware belasting vond. Alsof hij haar persoonlijk moest begeleiden; ze sprak er nauwelijks over.

De volgende relatie van enige betekenis was met Max, een computerdeskundige met wie ze een jaar lang een latrelatie had, tot er op een dag een vriendin van Birgit kwam eten. Het klikte geweldig tussen Max en Jacqueline. Ze hadden dezelfde interesse, diepzeeduiken, en zaten daar de hele avond over te praten zonder één poging te doen Birgit in hun gesprek te betrekken. Een paar weken later boekten ze een reis naar Curaçao en doken samen onder.

Intussen was Birgit tweeëntwintig en vastbesloten om zich niet weer te laten dumpen. Daarom was ze aanvankelijk nogal voorzichtig toen ze Michiel leerde kennen. Maar Michiel leek een lot uit de loterij. Hij was lief, zorgzaam en ongelooflijk handig; wat zijn ogen zagen, maakten zijn handen. Hij werkte bij een aannemersbedrijf en was vast van plan voor zichzelf te beginnen. Hij maakte zijn droom waar, en tegelijk nog een paar dromen die heel weinig met Birgit te maken hadden en heel veel met een vrouwelijke klant bij wie hij een verbouwing deed. Birgit vergaf hem dat 'ene vergissinkje', zoals hij het noemde, tot ze ontdekte dat hij zich aan de lopende band vergiste. Vanaf dat moment was ze alle mannen spuugzat. Tot gisteravond. Geen van haar vriendinnen had tijd om mee de stad in te gaan, maar daar liet ze zich niet door tegenhouden; ze ging gewoon alleen. Ze heeft altijd geweten dat ergens op de wereld de ware voor haar rondloopt. En ze heeft het gevoel dat ze die man gisteravond heeft ontmoet.